

LUXEN-SOROZAT 5. KÖNYV

Opposition

ellenállás

Szükségük lesz
egymásra
a túléléshez...

„Daemon és Katy
igazi robbanókeveréket alkot...
A könyv akciódús és izgalmas,
lélegzetelállító, és függőséget okoz.”
– *Jus Accardo, a Touch – Érintés szerzője*

fine
selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

A LUXEN-SOROZAT
eddig megjelent kötetei:

Obsidian – Obszidián
–LUXEN 1.–

Onyx – Ónix
–LUXEN 2.–

Opal – Opál
–LUXEN 3.–

Origin – Eredet
–LUXEN 4.–

Opposition – Ellenállás
–LUXEN 5.–

Shadows – Árnyak
–LUXEN 0.5–

JENNIFER L. ARMENTROUT

Opposition

ellenállás

LUXEN 5.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Minden olvasónak, aki valaha találkozott
az Obszidiánnal, és azt gondolta:*

Földönkívüliek a középiskolában? Miért is ne?

Olvastam már nagyobb őrültséget is.

*És aztán megszerette Daemont és Katyt,
meg a többieket, annyira, mint én.*

Ez nektek szól!

És köszönöm!

ELSŐ FEJEZET

Katy

RÉGEN VOLT EGY TERVEM arra a valószerűtlen esetre, ha bekövetkezne a világvége. Valami olyasmi szerepelt benne, hogy felmászom a háztetőre, és torkomszakadtából eléneklek az R.E.M *It's the End of the World as We Know It (And I Feel Fine)* című számát, de hát a való életben ritkán lehetünk ilyen menők.

Megtörtént – az ismert világvége elérkezett, én pedig kicsit sem éreztem jól magam tőle. Menőnek még kevésbé.

Kinyitottam a szemem, és a vékony fehér függöny széléhez óvatoskodtam, hogy kileshessek az ablakon a megtisztított udvarra és a sűrű erdőbe, amely Luc kis házát vette körül az Idaho állambeli Coeur d'Alene városkában, amelynek a nevét kiejteni se tudtam volna, nem-hogy leírni.

Az udvar üres volt, a fák közül nem láttam villódzó fehér fényt kiragyogni. Senki nem volt ott. Pontosabban *semmi* nem volt ott. Nem csiripeltek, nem repkedtek a madarak, nem motoszkált sehhol semmi erdei lény. Még a bogarak sem zümmögtek. Minden mélységesen nyomasztó némaságba dermedt.

Nem vettem le a szemem az erdőről – arról a helyről, ahol utoljára láttam Daemont. Mély, lüktető sajtás támadt a szívemben. Az éjjel, amikor egymás karjában aludtunk el a kanapén, mintha száz éve lett volna. Pedig csak negyvennyolc óra telt el azóta, hogy akkor felriadtam, mert Daemon fényalakja csaknem megvakított és megperzselte. Képtelen volt irányítani az átalakulást – és még ha tudjuk is, mit jelent ez, akkor sem változtathattunk volna semmin.

Rengeteg hozzá hasonló érkezett a földre, luxenek százai vagy ezrei, Daemon pedig... az öccsével és a húgával együtt eltűnt. Mi pedig még mindig a kis házban vártunk.

Elszorult a szívem a mellkasomban, mintha valami marokra fogta volna, a tüdőmmel együtt. Magamban újra és újra hallottam Dasher őrmester figyelmeztetését. Őszintén hittem, hogy Dasher, az egész Daedaluszal egyetemben, a legjobb úton van a teljes elmebaj felé, csakhogy nekik volt igazuk.

Istenem, mennyire igazuk volt...

A luxenek éppen úgy érkeztek, ahogy a Daedalus megmondta. Ahogy arra felkészültek. És Daemon... A fájdalom felerősödött, elakasztotta a lélegzetemet. Lehunytam a szemem. Nem is sejtettem, miért ment el, vagy miért nem hallottam azóta róla vagy a családjáról. Az eltűnése körüli félelem és zavar minden ébren töltött percemet beárnyékolta, és még abba a kevés álomba is beférkőzött, ami éjjelente jutott.

Melyik oldalra áll Daemon? Dasher tette fel nekem azt a kérdést, amikor még az igencsak valóságos 51-es körzetben tartózkodtam, és nem akartam elhinni, hogy megkaptam a választ.

Az elmúlt két napban folytatódott a luxenek zápora. Jöttek és jöttek, az egész olyan volt, mint a hullócsillagok végtelen áradata, és aztán...

– Semmi.

Felpattant a szemem, a függöny kicsúszott a kezemből, és visszahullott a helyére.

– Szállj ki a fejből!

– Nem bírok – válaszolta a kanapén ülő Archer. – Olyan átkozottul erősen sugárod kifelé a gondolataidat, hogy szeretnék bekuccrodni a sarokba, és sírni, hogy *Daemon, Daemon, Daemon*.

Bizsergetett a bosszúság. Akármennyire igyekeztem megtartani magamnak a gondolataimat, aggodalmaimat és félelmeimet, mit sem ért, hiszen nemcsak egy, hanem két origin volt a házban. Az aranyos kis gondolatolvasási képességük igen gyorsan idegesítővé vált.

Újra feemeltem a függönyt, és kinéztem.

– Még mindig sehol senki luxen?

– Senki. Az elmúlt öt órában egyetlen fénybomba sem csapódott a földre.

Archer hangja legalább olyan fáradtnak tűnt, mint ahogy én éreztem magam. Ő sem aludt túl sokat. Amíg én az eget néztem, ő a tévé hírcsatornáit. A világ minden országából jelentették a „furcsa jelenséget”.

– Egyes csatornák azt akarják elhíttetni, hogy sűrű meteorzápor volt – tette hozzá.

Horkantva felnevettem.

– Most már felesleges bármit is megpróbálni letagadni – sóhajtott Archer.

Igaza volt. Ami Las Vegasban történt... amit tettünk... többen is felvették, és órákon belül többször is körbejárta az internetet. A Vegas legyalulását követő napon leszedették ugyan a videókat, de a kár már megesett. A híradós helikopter is készített felvételeket, mielőtt a Daedalus lelőtte volna, sokan pedig a telefonjaikkal rögzítették

az egészet, tehát a tagadás értelmetlenné vált. Az internet minden-
esetre vicces hely. Néhányan a világvégéről blogoltak, meg az utol-
só időkről, mások kreatívabban álltak hozzá. Már mém is született
a dologból.

A különösen fotogén csillámufók mémje.

Daemon szerepelt rajta, amint valódi alakjába vált. Emberi voná-
sai felismerhetetlenül elmosódtak, de tudtam, hogy ő az. Ha látta
volna, elmondhatatlanul tetszett volna neki, de én...

– Hagyd abba! – szólt rám Archer kedvesen. – Nem tudjuk, hogy
most éppen mi a fenét csinál Daemon, vagy bárki más, és miért.
Vissza fognak jönni.

Elfordultam az ablaktól, hogy végre szembenézzek Archerrel.
Magas volt, széles vállú, világosszőke haját a seregben szokott mó-
don egészen rövidre nyírták. Úgy festett, mint aki képes nagyot üt-
ni, ha kell – és tudtam, valóban képes rá.

Archer önmagában halálos bírt lenni.

Amikor először találkoztunk az 51-es körzetben, azt hittem, csu-
pán egy katona. Csak amikor Daemon is megérkezett, akkor fedeztük
fel, hogy valójában Luc építette be téglának a Daedalusba, amellet
origin volt, egy luxen férfi és egy mutáns, hibrid emberi nő gyermeke.

Ökölbe szorultak az ujjaim.

– Tényleg elhiszed ezt? Hogy visszajönnék?

Archer ametiszt szín szeme a tévéről rám villant.

– Jelenleg ez minden, amiben hihetek. Jelenleg ez minden, ami-
ben bármelyikünk hihet.

Ez nem túl biztató.

– Sajnálom – felelte, elárulva, hogy megint meghallotta a gondo-
latomat, de mielőtt felidegesíthettem volna magam rajta, a fejével a
tévé felé intett. – Valami készül. Miért jöttek volna a földre a luxenek

ilyen nagy létszámban? Mert biztosan nem azért, hogy aztán meg-
lapuljanak.

Ez az év találós kérdése.

– Szerintem eléggé egyértelmű – hallatszott a folyosó felől.

Megfordultam. Luc lépett a szobába. Ő is magas volt, azonban vékony, és hosszúra hagyott barna haját a tarkójánál lófarokba kötötte. Fiatalabb volt nálunk, tizennégy-tizenöt éves lehetett, de már is kész maffiavezér, és néha még Archernél is ijesztőbb.

– És pontosan tudod miről beszélek – tette hozzá az idősebb originre meredve.

Amíg azok ketten farkasszemet néztek – mint az utóbbi két nap-
ban rengetegszer –, letelepedtem az ablak mellett álló szék karfájára.

– Nem akarjátok hangosan is elmondani?

Luc szép arca még megőrzött valamicskét kisfiús, kerekded voná-
saiból, azonban lila szemében az évei számát meghazudtoló bölcses-
ség csillogott. Nekidőlt az ajtófélfának, karba tette a kezét.

– Terveznek. Kialakítják a stratégiájukat. Várnak.

Ez nem hangzott jól, de nem is lepett meg. Tompán sajogni kez-
dett a fejem. Archer nem felelt, csak visszafordult a képernyő felé.

– Különben miért jöttek volna egyáltalán? – folytatta Luc, és az
elfüggönyözött ablakra nézett. – Tuti nem azért, hogy mindenkivel
kezet rázzanak és megpusztilják a kisgyerekeket. Okkal jöttek, még-
pedig nem jó okkal.

– A Daedalus mindig is úgy vélte, hogy invázió várható – felel-
te Archer, hátradőlt, és átfogta felhúzott térdeit. – Az egész origin-
projekttel erre akartak felkészülni. Végül is a luxenek történelme nem
arról szól, hogy jól kijöttek a többi értelmes lényvel. De miért most?

Megrándultam, megdörgöltem a halántékomat. Nem hittem el
dr. Rothnak, amikor elmondta, hogy a luxen–arum háborút, amely

mindkét szülőbolygót elpusztította, valójában a luxenek robbantották ki. És azt gondoltam, hogy Dasher őrmester meg Nancy Husher, a Daedalus vezető ribanca futóbolond.

Tévedtem.

Ahogy Daemon is.

Luc felvonta a szemöldökét, és szárazon felnevetett.

– Ó, hát nem is tudom, talán lehet valami köze ahhoz a nagyon is fényes látványossághoz, amit Vegasban csináltunk. Mindig is tudtuk, hogy vannak téglák, luxenek, akik nem rajonganak az emberekért. Hogy hogyan kommunikáltak a többiekkel az úrben, azt el sem tudom képzelni, de tényleg ez a legfontosabb kérdés? Ez volt a tökéletes pillanat a belépőre.

– Te mondtad, hogy ragyogó ötlet – néztem rá összehúzott szemmel.

– Szerintem nagyon sok minden ragyogó ötlet – felelte. – Például az atombomba, a nullkalóriás üdítők meg a farmermellények. De ez még nem feltétlenül jelenti azt, hogy muszáj atomot dobni az emberek fejére, hogy a diétás lötytyök jóízűek, vagy hogy most azonnal el kellene rohannod egy farmermellényért. Nem kell mindig hallgatni rám, tudjátok.

Mélységes rosszallással néztem rá.

– Na jó, és akkor mégis mit kellett volna csinálnunk? Ha Daemon meg a többiek nem mutatják meg magukat, elkapnak minket.

Egyikük sem felelt, de a ki nem mondott szavak a levegőben maradtak. Ha elkapnak, az gigászi szívás lett volna, sőt még annál is nagyobb, de Paris, Ash és Andrew alighanem még mindig élnének. Ahogy az ártatlan emberek is, akik belehaltak, amikor elszabadult a lavina.

Csakhogy ezen nem változtathattunk. Az időt átmenetileg meg lehet állítani, de visszamenni és a múltat megváltoztatni senki sem

képes. Ami történt, megtörtént, és Daemon mindannyiunk védelme érdekében hozta meg döntését. Átkozott legyen, ha hagyom, hogy az úrhajó alatt végezze!

– Kimerültnék tűnsz – jegyezte meg Archer, és csak egy másodperc múlva jöttem rá, hogy hozzám beszél.

Luc rám vetette hátborzongató tekintetét.

– Ami azt illeti, kifejezetten szarul nézel ki.

Hű, köszi!

Archer nem is törődött velem.

– Szerintem meg kellene próbálnod aludni. Csak egy kicsit. Ha valami történik, szólunk.

– Nem – jelentettem ki, és nyomatéku­l megráztam a fejem. – Jól vagyok.

Az igazság az, hogy korántsem voltam jól. Legfeljebb egy lépés választott el a sírva lekuporodásra kiválasztott saroktól, de nem omolhattam össze... és nem alhattam. Nem, amíg Daemon *odaát* van, és az egész világ lassan... a fenébe is, olyasféle disztópiává alakul, amiket olvasni szoktam.

Hajjaj! A könyvek is hiányoztak.

Archer összevonta a szemöldökét, amitől szép arca kissé ijesztővé vált, de mielőtt beszélhatott volna, Luc ellökte magát az ajtókerettől.

– Szerintem Bethszel kellene beszélnie – javasolta.

Meglepetten kinéztem a folyosóról nyíló lépcsőre. Amikor utoljára láttam, Beth aludt. Úgy tűnt, mást nem is csinál. Irigyeltem a képességéért, hogy még ez elől is az alvásba tud menekülni.

– Miért? – kérdeztem. – Felébredt?

Luc belépett a nappaliba.

– Úgy vélem, itt az ideje egy kis csajos beszélgetésnek.

Sóhajtván leengedtem a vállam.

– Luc, tényleg nem hiszem, hogy most van a barátkozásra a legmegfelelőbb idő.

– Nem? – Az origin Archer mellé huppant a kanapéra, és felrakta a lábát a dohányzóasztalra. – Mi más dolgod van, azonkívül, hogy kibámulsz az ablakon, és megpróbálsz ellógni mellőlünk, ki az erdőbe, hogy megkeresd Daemont, aztán inkább téged találjon és zabáljon meg egy puma?

Haragosan előrevettem a copfomat.

– Először is semmiféle puma nem zabálna meg. Másodsor, legalább csinálnék valamit, nem csak ücsörögnék a fenekemen.

Archer sóhajtott; Luc azonban ragyogó mosolyt villantott rám.

– Most akkor megint végigmegyünk ugyanazon a vitán? – A rezzenetlen arcú Archerre nézett. – Mert bírom, amikor belekezdtek. Olyan, mintha anyu meg apu veszekednének. Úgy érzem, el kellene bújniom a hálóban, hogy még hitelesebbé tegyem a helyzetet. Vagy esetleg egy kis ajtócsapkodás...

– Hallgass, Luc! – mordult rá Archer, és felém fordult. – Már többször beszéltük ezt át, mint össze tudnám számolni. Nem okos dolog elindulni utánuk. Túl sokan vannak, és nem tudhatjuk, hogy...

– Daemont ne számítsd közéjük! – kiáltottam fel, és zihálva felugrottam. – Nem állt be hozzájuk! Ahogy Dee és Dawson sem tenné! Nem tudom, mi történik, de... – Megtört a hangom, elszorult a torkom az érzelmeiktől. – Nem tennék meg. Daemon soha!

Archer csillogó szemmel előrehajolt.

– Nem tudhatod. Nem tudhatjuk.

– Te magad mondtad, hogy visszajönnék! – csattantam fel.

Nem felelt, mindössze a tévére pillantott, és ez elárulta, amit valahol mélyen már úgyis tudtam: Archer nem hitte, hogy Daemon vagy bármelyikük visszatér.

Összeszorítottam a szám, és olyan hevesen ráztam meg a fejem, hogy a hajam ostorként csapódott ide-oda, aztán elfordultam, és az ajtó felé indultam, mielőtt igazán mélyen belemászhattunk volna ebbe a vitába.

– Hová mész? – szólt utánam Archer.

Ellenálltam a kísértésnek, hogy beintsek neki.

– A jelek szerint mégis beszélgetek kicsit Bethszel.

– Ez már majdnem egy terv – jegyezte meg Luc.

Nem törődtem vele, inkább felrobogtam a lépcsőn. Gyűlöltem, hogy csak ülök, és nem csinálok semmit, és gyűlöltem, hogy akárhányszor kinyitottam a bejárati ajtót, Luc vagy Archer már ott is volt, hogy megállítson. És a legjobban azt gyűlöltem, hogy valóban képesek is voltak rá.

Én talán hibrid vagyok, mindenféle spéci luxen-képességgel beoltva, ők viszont originek. Ha arra kerül a sor, akkorát tudnak rúgni a fenekembe, mint ide Kalifornia.

Csend és sötét fogadott az emeleten. Nem éreztem jól magam. Nem értettem, miért, de az apró hajszálok a tarkómon minden alkalommal égnek álltak, amikor végigsétáltam a hosszú és keskeny folyosón.

Beth és Dawson az ideérkezés éjjelén lefoglalta a jobb oldali utolsó hálószobát; Beth azóta is ott kucorgott, amióta... amióta Dawson elment. Nem ismertem igazán, de azt tudtam, hogy sok mindenen keresztülment, amíg a Daedalus markában volt. Emellett majdnem biztos voltam benne, hogy nem ő a föld legstabilabb hibridje, de hát erről nem ő tehetett. És utáltam beismerni, de néha egyszerűen megremített.

Megálltam az ajtó előtt, és bekopogtam, ahelyett, hogy rányitottam volna.

– Igen? – hallottam Beth vékony, reszelős hangját; rémesen hangzott.

Összerezentem, de benyitottam. Beth éppen olyan rosszul festett, ahogy a hangja jelezte. A fejtámlának támaszkodva ült, egy takaróhegy közepén. Sápadt volt, a szeme alatt fekete karikák ültek, gyermeki arcvonásai kiélesedtek, a haja zsírosan, kócosan lógott. Igyekeztem nem túl mély lélegzetet venni, mert a szoba hányástól és izzadságtól bűzlött.

Az ágy mellé léptem – teljes valómban megrendített a látvány.

– Beteg vagy?

Beth zavart pillantása lerebbent rólam, és a szobából nyíló fürdő ajtajára vándorolt. Ennek nem volt értelme. Mi – a hibridek – nem betegszünk meg. Sem a leghétköznapibb nátha, sem a legveszedelmesebb rák nem támad meg minket. A luxenekhez hasonlóan mi is immúnisak vagyunk mindenféle kórra, de Beth... nos, nem festett túl jól.

– Beth? – kérdeztem újra. Egyre kényelmetlenebbül éreztem magam, az izmaim megfeszültek.

Könnyektől csillogó szeme végre újra felém fordult.

– Dawson visszajött már?

A szívem hatalmasat, szinte fájdalmasat dobbant. Ők ketten annyira mindenben mentek át, sokkal többön, mint én és Daemon, és akkor most ez is... Istenem, ez nem tisztességes.

– Nem, még nem, de te... betegnek tűnsz.

Beth a torkához emelte vékony, fehér kezét, és nagyot nyelt.

– Nem vagyok valami jól.

El se tudtam képzelni, ez valójában mennyire pocsék dolgot jelent, és szinte féltem megkérdezni.

– Mi a baj?

Beth felvonta fél vállát; mintha már ez is hatalmas erőfeszítést követelt volna tőle.

– Ne aggódj! – felelte halkán, és az egyik takaró szegélyét kezdte piszkálgatni. – Nem nagy ügy. Helyrejöväk, amint Dawson visszaér.

A pillantása megint elvándorolt, a takaró kicsúszott az ujjai közül. A kezét bebugyolált hasára tette.

– Helyrejövänk, amint Dawson visszaér – ismételte.

– Helyre... – Elhallgattam, elkerekedő szemmel néztem rá. Még az állam is leesett, úgy bámultam a kezét, és növekvő rémülettel figyeltem, amint lassan apró köröket ír le a takarón.

Ó, nem. Ó, a pokolba, nem a tizedik hatványon.

Előreléptem, aztán megtorpantam.

– Beth... terhes vagy?

A falnak döntötte a fejét, és összeszorította a szemét.

– Óvatosabbnak kellett volna lennünk.

Elgyengült a térdem. A rengeteg alvás, a kimerültség, egyszerre értelmet nyert. Beth terhes lett – bár elsöre, egészen ostobán, nem is értettem, hogyan. Aztán az agyam újra beindult, és szerettem volna rákiabálni: *Hol voltak az óvszerek?* De már semmi értelme nem lett volna.

Micah, a kisfiú képe jelent meg a fejemben, azé, aki segített nekünk megszökni a Daedalusból. Azé, aki egyetlen gondolattal törte el valaki nyakát, vagy csinált rántottát az agyából.

Földönkívüli aprószentek, Beth egy hozzá hasonlót hord? Egy olyan rémisztő gyermeket – rémisztőt, veszélyeset, felettébb halálosat? Igaz, Archer és Luc is ilyen gyerek volt valamikor, ám ez a gondolat sem nyugtatott meg, mert a Daedalusban összekotyvasztott új generációs originek már mások voltak, mint ők ketten.

Márpedig már ők is rémisztőre sikerültek.

– Úgy nézel rám, mintha felzaklatna a dolog – jegyezte meg Beth lágyan.

Mosolyt erőltettem az arcomra, bár tudtam, kissé örülten hat.

– Nem. Csak meglepődtem.

Beth halványan visszamosolygott.

– Hát igen, mi is. Elég rossz az időzítés, ugye?

Világбайnok alábecslése a dolgoknak.

Ahogy néztem, a mosoly lassan lehervadt az ajkáról. Fogalmam sem volt, mit mondhatnék neki. Gratuláljak? Valami oknál fogva ez nem tűnt odaillőnek, ugyanakkor azért is kellemetlenül éreztem magam, amiért nem mondok semmi biztatót. Egyáltalán tudtak az originekről, a Daedalus gyermekeiről?

És ez a gyerek Micah-hoz lesz hasonló?

Istenem, most tényleg? Talán nincs elég más baj, amin aggódhatnak? Összeszorult a mellkasom, mintha pánikroham kerülgetne.

– Hányadik... hányadik hónapban vagy?

– A harmadikban – válaszolta, és nagyot nyelt.

Le kellett ülnöm.

A fenébe, felnőtt kellett volna ide.

Használt pelenkák és dühös, vörös csecsemőarcok képei váltották egymást a fejemben. Egy gyerek születik vagy három? Ezt a kérdést sosem tettük fel, amikor az originekről volt szó, de a luxenek mindig hármásával jöttek világra.

Ó, te jóságos dráma-láma, *három* gyerek?

Beth újra a szemembe nézett; a pillantásában volt valami, amitől megborzongtam. Előrehajolt, a keze megállt a hasán.

– Nem ugyanúgy jönnek vissza, igaz?

– Micsoda?

– Hát ők – felelte. – Dawson, Daemon meg Dec. Nem ugyanúgy jönnek vissza, igaz?

Nagyjából fél óra múlva kábán lesétáltam a lépcsőn. A fiúk ugyanott ültek, ahol hagytam őket, és a híreket nézték. Amikor beléptem, Luc rám pillantott, Archer viszont úgy ült tovább a helyén, mint akit karóba húztak.

És megértettem.

– Ti mindketten tudátok, igaz? – Szerettem volna megütni őket, amikor kifejezéstelen arccal néztek vissza. – És egyikőtök sem akarta volna megosztani velem a hírt?

– Azt reméltük, nem lesz belőle nagy ügy – vont vállat Archer.

– Jézusom!

Nem nagy ügy? Mintha az, hogy valaki egy földönkívüli hibrid magzatot hord, olyasmi lenne, ami elmúlik, ha nem törődünk vele?

Lehuppantam a fotelbe, és a tenyerembe temettem az arcomat. Komolyan, mi jön még?

– Gyereke lesz.

– A védekezés nélküli szex általában ezzel jár – okoskodott Luc. – Még jó, hogy megbeszéltétek, mert nagyon nem akartam volna én lenni, aki közli.

– Beth egy olyan rémgyereket fog szülni! – folytattam, és az ujjaim hegyére támasztottam a homlokomat. – *Gyereket* fog szülni, és Dawson nincs itt, és az egész világ darabokra hullik.

– Még csak a harmadik hónapban van – köszörülte meg a torkát Archer. – Ne pánikoljunk!

– Pánikolni? – suttogtam. A fejfájásom egyre erősödött. – Mindenféle kellene neki... Nem is tudom, egy orvos, aki meggyőződik

róla, hogy a magzat megfelelően fejlődik, aztán terhesvitaminok, változatos ételek, valószínűleg keksz is, ha rossz a gyomra, vagy savanyúság, meg...

– Ezeket meg is tudjuk neki szerezni – vágott közbe Archer. Felnéztem. – Mindent, az orvost kivéve. Bajos lenne, ha vért akarnának venni tőle, főleg arra tekintettel, ami történik.

Rámeredtem.

– Várj csak?! Anyu...

– Nem! – kapta Luc felém a fejét. – Nem veheted fel a kapcsolatot az anyáddal.

Kihúztam magam.

– Ő segíthetne. Legalábbis általánosságban elmondhatná, hogyan gondoskodjunk Bethről.

Most, hogy a gondolat befészkelte magát a fejembe, ragaszkodtam hozzá. Magamnak nem hazudtam: részben azért is tűnt olyan jó ötletnek a dolog, mert beszélni akartam anyuval. *Szükségem* volt rá, hogy beszéljek vele.

– Mi is tudjuk, mi kell Bethnek, és hacsak anyád nem a hibridek terhesgondozásának szakértője, nem mondhat többet, mint a Google. – Luc leemelte a lábát az asztalról, a talpa puffant a padlón. – Amellett veszélyes is lenne felvenni vele a kapcsolatot. A telefonját megfigyelhetik. Veszélyes ránk és őrá nézve is.

– Tényleg azt hiszed, hogy a Daedalust kicsit is érdekeliük most?

– Tényleg meg akarod kockáztatni? – kérdezte Archer a szemembe nézve. – Meg akarod kockáztatni, hogy mindannyiunkat, Betht is beleértve, a kezükre adj, abban bízva, hogy nem érnek rá? Édesanyádat is kitennéd ennek a veszélynek?

Erre becsuktam a szám. Haragosan néztem rá, de a düh úgy szivárgott el belőlem, mint egy leeresztett lufiból a levegő. Nem, nem

akarom megkockáztatni. Sem magunkat, sem anyut nem akarom kitenni a veszélynek.

Mélyet lélegeztem: a könnyek csípték a szemem.

– Dolgozom valamin, ami remélhetőleg megoldja majd a Nancy jelentette problémát – közölte Luc, holott máson még nem látam dolgozni, mint hogy minél kényelmesebben ülhessen a fenekén.

– Jól van – feleltem rekedten; az akaratommal igyekeztem megszüntetni a fejfájást, visszahúzódásra kényszeríteni a kezdődő keserű pánikot. Nem csúszhattam szét... bár az a sötét sarok egyre hívogatóbbnak tűnt. – Be kell szereznünk neki néhány dolgot.

– Igazad van – bólintott Archer.

Alig egy óra múlva Luc átnyújtotta a netről összekeresett bevásárlólistát. Az egész helyzet olyan volt, mintha valami diákoknak szóló, örült társadalomismereti oktatósorozatba keveredtem volna. Csaknem felnevettem, amikor a farzsebembe hajtogattam a papírt – de ha elkezdem, abba se hagyom.

Luc Bethszel maradt, arra az esetre, ha... ha valami még rosszabb történne; én mentem ki Archerrel. Nagyrészt azért, mert úgy véltem, jó ötlet lesz kilépni a négy fal közül. Legalább megvolt az illúzió, mintha csinálnék is valamit, és talán a városba vezető úton találunk valami nyomot, hogy hova tűnt Daemon és a családja.

A hajamat felkötöttem, és az arcomat is elrejtő baseballsapka alá tűrtem, tehát szinte semmi esélye nem volt, hogy felismernek. Nem tudhattam, hogy a városban egyáltalán felismerne-e valaki, de nem vállalhattam a kockázatot.

Késő délután volt, a levegő már lehűlt. Hálás voltam, amiért Daemon egyik nagy, hosszú ujjú ingét vettem fel. Ha mély lélegezést vettem, még a mindent átható fenyőillaton át is éreztem az ő sajátos, fűszeres természetillatát.

Remegő szájjal másztam fel a kocsi anyósülésébe, és remegő kézzel kötöttem be magam. Archer gyors pillantást vetett felém. Sietve kisöpörtem a fejemből Daemon gondolatát és minden mást is, amit nem akartam megosztani az originnel.

Jobb hűján fűszoknyában hastáncoló rókákra összpontosítottam. Archer felhorkant.

– Fura vagy.

– Te pedig bunkó.

Előrehajolva kilestem az ablakon, amíg végiggurultunk a lehajtón, hátha belátok a fák közé, de nem tudtam kivenni semmit.

– Mondtam már korábban is: néha nehéz nem csinálni. – Megállt a murvás út végén, mindkét irányba elnézett, mielőtt kihajtott volna. – Hidd el nekem, sokszor kívánom, bárcsak ne látnék bele az emberek fejébe.

– Gondolom, a velem összezárva töltött két nap is ilyen alkalom volt.

– Őszintén? Nem volt annyira rossz.

Felvontam a szemöldökömet, mire rám pillantott.

– Tartottad magad.

Fogalmam sem volt, mit válaszolhatnék erre, hiszen amióta a luxenek megérkeztek, úgy éreztem, másodpercekre vagyok az összeomlástól. És azt sem tudtam, mi tart még mindig egyben. Egy éve még idegrohamot kaptam volna, és ki sem jöttem volna abból a bizonyos sarokból, de már nem voltam ugyanaz a lány, aki először bekopogott Daemon ajtaján.

És valószínűleg soha többé nem is leszek ugyanaz.

Sok mindenen mentem keresztül, különösen a Daedalus markában. Olyasmiket tapasztaltam, amiken nem rágódhatok, de a Daemonnel töltött időm mellett azok a hónapok is megerősítettek. Vagy legalábbis tetszett a gondolat, hogy így volt.

– Muszáj volt – válaszoltam végül, és karba tettem a kezem. Az útszéli fenyők túleveles ágai elmosódtak a sebességüinktől. – Tudom, hogy Daemon sem omlott össze, amikor én... amikor én tűntem el. Nekem sem szabad.

– De...

– Aggódsz Dee miatt? – szakítottam félbe, és teljes figyelmemmel felé fordultam.

Archer állán meg-megrándult egy izom, de nem felelt. Csendben értünk be Idaho legnagyobb városába. Képtelen voltam kizárni a fejemből a gondolatot, hogy nem ezt kellene tennem, hanem azt, amit Daemon is megtett értem.

Eljött, amikor fogságba estem.

– Az más volt – mondta Archer a gondolataimra válaszul, és befordult a legközelebbi bevásárlóközpont felé. – Ő tudta, mibe mászik bele. Te nem tudod.

– Tényleg tudta? – tettem fel a kérdést, amíg Archer leparkolt a bejárat közelében. – Lehet, hogy volt valami fogalma, de szerintem valójában nem tudta, és mégis megtette. Bátor volt.

Archer hosszan nézett rám, aztán kivette a kulcsot.

– Te is bátor vagy, de nem hülye. Legalábbis remélem, hogy továbbra sem bizonyulsz hülyének. – Kilökte az ajtót. – Maradj mellettem!

Grimaszoltam, de kimásztam a kocsiból. A parkoló elég zsúfolt volt: az jutott eszembe, hogy vajon mindenki most akar-e bevásárolni a várható apokalipszis idejére. A hírekben láttuk, hogy sok nagyvárosban felfordulás tört ki a „meteorzápor” után. A helyi rendőrség és katonaság megbirkózott az esetekkel, de a „Készülünk az Ítéletnapra” című sorozat nem ok nélkül kapott adásidőt.

Coeur d’Alene, úgy látszott, nagyrészt érintetlenül vészeltte át a történeteket, pedig a környező erdőkben rengeteg luxen ért földet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A boltban rengetegen voltak, mindenki megpakolta a bevásárlókocsiját konzervekkel és palackozott vízzel. Igyekeztem minél kevesebbszer felnézni, amíg előszedtem a listát, Archer pedig hozott egy kosarat – bár az azért feltűnt, hogy senki más nem vett vécépapírt.

Ami engem illet, ha elkövetkezne a világvége, én elsőnek azt szeretném be.

Szorosan Archer mellett maradtam, úgy mentünk át a gyógyszer-tári részlegbe, hogy végignézzük a sárga kupakos barna üvegek sorát.

Sóhajtván a listára néztem.

– Nem rakhatták volna ábécérendbe ezt a szart?

– Az túl egyszerű volna. – Archer átnyúlt előttem, és leemelt egy üveget a polcról. – A vasat felírtuk, igaz?

– Aha. – Az ujjam elérte a folsavat: levettem, holott fogalmam sem volt, mi az és mire jó.

Archer letérdelt.

– A korábbi kérdésekre igen a válasz.

– Tessék?

– Arra voltál kíváncsi, aggódom-e Dee miatt – nézett fel leeresztett pillái alól. – Igen.

Elakadt a lélegzetem, az ujjaim megszorultak az üvegen.

– Kedveled őt, igaz?

– Igen. – Visszafordult a terhesvitaminok túlméretezett üvegei felé. – Annak ellenére, hogy Daemon a bátyja.

Lepillantottam rá, és az ajkam megrándult – csaknem elmosolyodtam, most először, amióta a luxenek...

A dörrenés, mint valami mennydörgés lökése, a semmiből tört fel, és megrázta a polcokat. Riadtan hátraléptem. Archer könnyed mozdulattal állt fel, éles tekintete körbevillant a zsúfolt helyen. Az emberek megálltak a polcsorok között; egyesek szorosán megmarkolták